

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România.	45 Lei
6 luni	22,50
3 luni	11,25
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/98 =

SUMAR— *Revue du Droit et d'Économie politique*, Bibliografie de C. G.;**JURISPRUDENȚA :**— Curtea de casație din Franța (Numele patronimic constituie pentru cel, ce-l poartă o proprietate care-i conferă dreptul de a se opune ca un terțiu să facă uz de el, fără autorizarea sa), cu o Notă de d-l profesor *D. Alexandresco*;— Curtea de apel București s. IV: *Ministerul Domeniilor* cu *Thoma N. Andronescu și alții* (Corporațiile de meseriași de sub vechea lege desființându-se prin punerea în aplicare a codului civil, proprietățile ce ele aveau au trecut, în conformitate cu art. 477 și 646, în stăpânirea Statului ca bunuri vacante sau bunuri rămase fără stăpân);— Tribunalul Botoșani: *Moise Veisman și Bernhard Abramovici* dați judecății pentru contravenție la legea sanitară (Nu poate fi condamnat ca contravenient, la legea sanitară, că a pus în vânzare făină nereglementară, decât patronul unei prăvălii iar nu și prepusul său, chiar și în cazul când prepusul este procuristul și singurul administrator al prăvălii), cu o Notă de d-l profesor *I. Tanoviceanu*;**Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație**— *Cas. s. I: Indiviziune. — Coindivizar. — Posesie. — Prescripție. —* Dacă prescripția poate fi opusă unui comostenitor care a posedat în indiviziune? — *Adopție. —* Cime poate cere nulitatea adopției pentru lipsa formalităților. — Art. 1847, 104 și 311 c. civ.— *Cas. s. II; No. 1: Societate în nume colectiv. — Registre. —* Creditor personal al unui asociat — *Atacarea bilanțului pentru fraudă. —* Expertiza registrelor. — *Admisibilitate. —* Art. 86 c. com.; *No. 2; Ultraj. —* Primar. — *Amenințare cu pușca. —* Deosebire de rebeliune. — Art. 170 c. penal.— *Cas. s. III: Contravenție vamală. —* Galbeni mici austriaci. — *Introducerea lor în țară. —* Amendă și confiscare. — Art. 192 și 193 l. vamală; art. 726 din tariful vamal; art. 7 l. monetară din 1890.**REVUE****de Droit et d'Économie politique**

Subt auspiciile facultății de drept din Iași a apărut, cu titlul de mai sus, No. 1 din Iunie a. c., al unei noi reviste științifice în ramura Dreptului.

Proporțiunile în cari se prezintă această revistă, din toate punctele de vedere, ne impun să-i urăm, dela început și chiar fără un examen prealabil, să trăiască în perpetuitate spre a duce faima științei românești peste cele mai îndepărtate hotare.

Universitățile noastre cari, fie-ne permis s'o spunem, ar trebui să fie într-o măsură mult mai mare ca astăzi, focare de știință în sensul cel mai larg al cuvântului, sunt singurele instituțiuni culturale în

măsură, nu numai să ne țină în curent cu mersul științei în diferitele ei ramuri și la diferitele națiuni, dar să cerceteze continuu și să contribuie și ele, alături de surorile streine, la progresarea științei prin descoperirea atâtor adevăruri încă ascunse.

Așa fiind, am dori să le vedem manifestându-se cu putere prin diferitele lor organe de publicitate prin cari să ne instruiască și arate nouă, celor cu ocupațiunile practice impuse de viața de toate zilele și de mersul organizațiunii noastre ca Stat, că acei cari stau în vârful piramidei noastre culturale nu numai că veghiază neadormiți ca cultura să se substituie ignoranței, dar că lucrează cu tărie ca știința, adevărul, dreptatea, morala, legea pozitivă, etc., să ia locul nedreptății, imoralității, arbitrariului, etc.

Ne bucurăm dar mult că Universitatea din Iași, care în totdeauna a dat tonul în cele bune, ale cărei catedre au fost ilustrate de cei mai mari învățați ai noștri și care a produs pe cei mai eminenti profesori ai surorii sale dela București, se manifestă și în acest sens.

Prin această manifestare ea se silește să contribuie cât mai mult la îndeplinirea menirii sale, căci, după cum rezultă și din cele zise mai sus, nu este de ajuns ca activitatea universității să se mărginească numai în cercul studenților, ci ca știința să se resimtă de această activitate, știință pe care universitatea să o propage pe toate căile și la toată lumea.

Că, chiar în sânul acelei universități începutul îl face facultatea de drept nu ne surprinde. Acea facultate are în sânul ei, sau mai bine zis, în fruntea ei, pe neobositul său decan.

D. D. Alexandresco, sărbătoritul lumii juridice de deunăzi, strângând în jurul său pe d-nii profesori ai acelei facultăți, vrea, pedeoparte, să dea exemplul acelei solidarități care poate complectă cu mare folos opera fiecărei catedre în parte, iar pedealta, ca știința românească să poată pătrunde în toate colțurile lumii culturale străine, fapt ce determină publicarea revistei în limba franceză.

In adevăr, după ce d-sa, între altele, ca cuvânt înainte, spune că Facultatea de Drept din Iași,

conștientă de datoria sa și de misiunea sa, și doritoare în acelaș timp de a se pune, în cea mai largă măsură posibilă, în contact cu Universitățile străine, a decis să fondeze o revistă trimestrială ale cărei coloane vor fi larg deschise tuturor chestiunilor interesând știința Dreptului,—adaugă că revista aceasta, pe lângă că va dovedi că Facultatea de Drept din Iași este la înălțimea misiunii sale culturale, dar că va stimula foarte probabil pe celelalte Facultăți ale Universității din Iași spre a urma exemplul ei.

Am subliniat aceste cuvinte pentru că dorim din toată inima ca profesia savantului nostru director să se îndeplinească nu numai pentru celelalte Facultăți ale Universității din Iași, ci și pentru surorile dela Universitatea din București, și fiindcă bănuim că mai lesne se va putea întemeia și prospera asemenea folositoare publicațiuni sub auspiciile unor instituțiuni cu autoritate, decât numai prin perseverența unui singur om, fie el chiar cel mai strălucit profesor. Și pentru ca să dăm un oarecare temei acestei bănueli n'am avea decât să ne gândim la entuziasmul și străduința eminentului nostru fost profesor, d-l N. Basilescu, care exact acum 30 de ani, la 1 Iulie 1886, fondă „Revue generale de droit et sciences politiques“, dar care nu știm dacă a mers mai departe de No. 1.

Spațiul nu ne îngăduie decât să semnalăm cititorilor Curierului Judiciar această revistă, fără a putea intra în analiza cuprinsului ei. Ceeace putem anunța este că, citind acest prim număr rămânem cu impresiunea că revista va corespunde așteptărilor și scopului indicat de noi mai sus.

Intr'adevăr, studii diferite din toate ramurile științei dreptului fac parte din cuprinsul revistei. Așa, d. profesor Dimitriu ne întrefine asupra chestiunii de drept comercial referitoare la „Dreptul de constrângere al căpitanului de navă asupra coproprietarului care refuză să contribuie la cheltuelile necesitate de realizarea expedițiunii ordonate de unanimitatea sau majoritatea coproprietarilor“.

D. profesor Peretz tratează o chestiune din Istoria Dreptului român: „Les codes slavons de Roumanie“.

D. profesor Iulian Teodorescu publică un studiu critic asupra noului cod penal japonez din Octombrie 1910, care nu poate fi fără interes față de legislațiunea noastră penală rămasă înapoi.

D. profesor Tabacovici dă câteva observațiuni asupra legii excepționale a închirierilor, iar d. Plastara un studiu de drept internațional cu privire la legea noastră de organizare a Dobrogii Noii din 31 Martie 1914.

Un studiu de actualitate și de importanță ne prezintă d-l G. D. Creangă, prin publicarea conferinței sale asupra consecințelor financiare ale războiului

actual, intitulat: *Influența războiului mondial asupra situațiunii financiare a Statelor europene și în special a României.*

Evident că un om pregătit așa ca d-l Creangă nu ne putea da decât un studiu serios că acesta și documentat. Poate însă că nu era nepotrivit dacă ne prezintă și un istoric asupra preparațiunii financiare a acestui războiu, în statele aflate în conflict, măcar cât de sumar, și în special a Germaniei care de atâta vreme a pregătit războiul pe toate terenurile. Celor ce doresc a-și întinde cunoștințele în această direcțiune, le recomandăm „La couverture financière des dépenses militaires allemandes“ par Henry Vouters*) și „Préparation et Conduite financières de la guerre“, par I. Riesser, profesor la Universitatea din Berlin, traducere franceză**).

Ca încheiere, Curierul Judiciar salută cu bucurie aparițiunea noului confrate.

București, 1 Iulie 1916.

C. G.

CURTEA DE CASAȚIE DIN FRANȚA

25 Octombrie 1911

Numele patronimic. — Proprietate exclusivă. — Art. 544 C. civ. fr. (480 Cod. civ. rom.). — Legea asupra numelui din 18 Martie 1895 (art. 18).

Numele patronimic constituie pentru cel ce-l poartă o proprietate, care îi conferă dreptul de a se opune ca un terțiu să facă uz de el, fără autorizarea sa.

(Din Sirey, 1912. 1. 95).

OBSERVAȚIE. — Până la legea din 18 Martie 1895, noi n'am avut nicio dispoziție legislativă privitoare la numele persoanelor, așa că în această privință, se făceau cele mai mari abuzuri, mai cu seamă în privința schimbării numelor (1).

Legea din 1895 a pus deci o stavilă simțitoare acestor abuzuri.

Numele patronimic sau de familie, precum și prenumele (numele de botez) (2), sunt acele sub care acea persoană este în-crisă în actul ei de naștere (art. 43 C. civil).

Copii legitimi sau legitimați, fie chiar adulterini sau incestuoși (3), au numele de familie al tatălui lor, iar copiii născuți din părinți necunoscuți sunt înscrși sub două prenume, din care

*) Paris, Giard & Brière, 1913.

**) „ Payot et C-nie, 1916.

(1) La Romani, schimbarea numelui și a prenumelui era permisă fără nicio îngrădire sub condiția însă ca să nu existe nicio fraudă la mijloc. Iată textul la care facem aluzie: «Mutare itaque nomen, vel prænomen, sive cognomen sine aliqua fraudâ licito jure, si liber es, secundum ea que saepe statuta sunt, minime prohiberis, nullo ex hoc prejudicio futuro». (L. unică, in fine, Cod. De mutatione nominis).

(2) Cpr. Planiol, I, 404.

(3) Cpr. Cas. rom. Bult. 1912, pag. 2118. Vezi și tom. II al Coment. noastre, p. 300 (ed. a 2-a).

cel din urmă le servește de nume patronimic sau de familie (art. 4 și 6 L. din 1895).

Dacă mama naturală este cunoscută, copiii firești recunoscuți vor purta numele ei. «*Vulgo quaesitus matrem sequitur*», zice L. 19, *in fine*, Dig., *De statu hominum*, l. 5 (4).

Copiii adoptați vor adăoga la numele lor de familie pe acel al adoptătorului (art. 5 L. din 1895 și art. 312 C. civil).

Cât pentru femeea măritată, ea primește, după un vechiu obicei, numele bărbatului pe care îl pierde prin pronunțarea divorțului, fie chiar în folosul ei (5) (art. 7 L. din 1895) și trebuie să adăogăm: sau prin anularea căsătoriei.

«*Muerea se numește după porecla bărbatului său*», zice codul Ipsilant (capit. pentru moșteniri, *in fine*). «*Die Frau erhält den Familiennamen des Mannes*», zice art. 1355 din cod. german.

Dacă femeea nu se supune legii, ci continuă a purta numele bărbatului în urma desfacerei sau anulării căsătoriei, nu există nici o sancțiune, bărbatul putând cel mult s'o acțiuneze în daune (6).

Majoritatea Curței din București a decis că numele patronimic al familiilor fiind proprietatea lor, nu poate fi purtat de o altă persoană. Numele patronimic constituie deci un bun, făcând parte din patrimoniul familiilor, de care pot fi legate amintiri de familie, de stimă și onoare; ea atare nimeni nu se poate bucura de el decât membrii familiei legitime. Prin urmare, adaogă Curtea, copiii naturali nu pot să poarte numele de familie al tatălui lor firese, nici chiar prin toleranța acestui din urmă. Ei nu pot să invoace nici posesiunea de stat, nici voința tatălui rezultând din acte făcute de el, cum ar fi, de exemplu: declarația de naștere la ofițerul stărei civile, înscrierea făcută de el la școlile publice și particulare, etc., numai legitimarea sau adop-

(4) Vezi și L. 24, Dig., *cod. tit.*, care are următoarea cuprindere: «*Lex naturae haec est, ut qui nascitur sine legitimo matrimonii matrem sequatur, nisi lex specialis aliud inducit*».

(5) Opr. C. Poitiers, Sirey, 92. 2. 284; D. P. 94. 2. 149 (motive).

(6) Opr. Planiol, I, 395; Baudry et Chauveau, *Des biens*, 279. Uneori bărbatul adaogă la numele lui pe acel al femeii.

Aceasta se întâmplă și astăzi în unele provincii franceze. Vezi Colin et Capitant, *Cours élément. de droit civil*, II, pag. 348. S'a decis că faptul bărbatului de a adăoga la numele său pe acel al femeii, cu consimțământul acestei din urmă, nu constituie o uzurpare de nume, atunci, mai cu seamă, când bărbatul n'a avut intenția de a dobândi astfel un drept transmisibil copiilor săi, ci a voit numai să precizeze și să individualizeze mai mult personalitatea sa, să indice cuscria cu familia soției sale și să înlătore confuzia la care era expus prin faptul că mai multe persoane purtau același nume. Un membru al familiei femeii n'ar putea deci cere, în asemenea caz, ca bărbatul să înceteze de a mai purta numele femeii, mai cu seamă dacă reclamantul nu justifică că aceasta i-ar aduce vreo daună. C. Paris, Sirey, 1904. 2. 161 și *Curierul Judiciar* din 1906, No. 23, p. 187, 188 (cu observ. noastră).

țiunea conferind copiilor naturali dreptul de a purta numele de familie al tatălui lor (7).

Nu admitem acest mod de a vedea al majorității Curței, pentru că dacă, cu adevărat, copilul natural nu poate să poarte numele tatălui firese în contra voinței acestui din urmă, nimic nu împiedică pe părinte de a împuternici pe fiul său natural să-i poarte numele (8).

Este adevărat că, după art. 220 din codul Calimach, copiii cei nelegiuți erau cu totul depărtați de driturile familiei și ale rudeniei, precum și de numele de familie al tatălui, de evgenia, de marca neamului, cum și de alte privilegii părintești, ei dobândind numai numele mamei; însă acest text, care reproduce art. 165 din codul austriac (9), nu mai este astăzi în vigoare.

Din această decizie, oricât de nedreaptă ar fi în privința copiilor naturali, rezultă însă un principiu necontestat, și anume: că numele patronimic poate face obiectul unei proprietăți; de aceea, legea numelui din 1895 califică de *uzurpător* pe acela care, fără drept, își însușește numele altuia (art. 18 urm.). (Cpr. art. 12 C. civ. german).

Numele patronimic, zice foarte bine o altă decizie tot a Curței din București (10), constituie o proprietate *sui generis*, și orice persoană, având drept de a purta un nume, poate în totdeauna să interzică terților uzurparea acestui nume (11).

Jurisprudența franceză se pronunță în acelaș sens încă dela 1841 (12), însă Planiol critică această jurisprudență bine stabilită (13).

(7) Vezi *Dreptul* din 1900, No. 73, p. 593 și *Curierul Judiciar* din același an, No. 80, p. 641, 642.

(8) Vezi în sensul părerii noastre opinia minorității, amicului nostru, d-l consilier N. Budișteanu, care este foarte bine motivată.

(9) «*Uneheliche Kinder sind überhaupt von den Rechten der Familie und der Verwandtschaft ausgeschlossen; sie haben weder auf den Familien-Namen des Vaters, noch auf den Adel, das Wappen und andere Vorzüge der Eltern Anspruch; sie führen den Geschlechtsnamen der Mutter*». Cpr. art. 1801 C. saxon, art. 176 Cod. german, etc. Vezi tom. II al Coment. noastre, pag. 292, nota 2. p. 329, nota 2 (ed. a 2-a), precum și tom. VII, pag. 570, nota 4, etc.

(10) Printr'o stranie anomalie, numai Curtea din București are competența exclusivă de a se pronunța în asemenea materie. Această excepție dela dreptul comun nu se prea justifică, Curtea judecă de urgență în complexul de cinci membri, fără opoziție și recurs în casație (art. 10 L. din 1895).

(11) Vezi *Dreptul* din 1911, No. 35, pag. 276. Mai vezi C. București, *Dreptul* din 1900, No. 47, p. 382. Cpr. Cas. rom. Bult. 1902, p. 37 și *Curierul Judiciar* din 1902, No. 67, pag. 554. Vezi în acelaș sens, Baudry et Chauveau, *Des biens*, 279; Baudry et Chéneaux, *Des personnes*, IV, p. 564, nota 1 (ed. a 3-a), etc.

(12) Vezi Sirey, 41. 1. 532; Sirey, 1912. 1. 95 (decizia ce adnotăm); Trib. Paris, *Dreptul* din 1882, No. 21, pag. 175; Sirey, 84. 2. 21 (cu nota lui Labbé), etc.

(13) Planiol, I, 397 urm. Vezi și Colin et Capitant, *Cours élément. de droit civil*, I, pag. 350. Iată cum se exprimă acești din urmă autori: «*Le droit qu'un individu possède sur son nom (envisagé en soi) est hors du patrimonial; il est incessible et imprescriptible. Donc, ce n'est pas un droit de propriété*».

S'a decis că și *pseudonimul* unei persoane constitue o proprietate apărută de lege⁽¹⁴⁾.

S'a decis însă că, spre a se putea admite o uzurpare de nume, trebuie ca numele patronimic al reclamantului să fie perfect identic cu numele celui care este învinuit a fi uzurpător, atât ca ortografie cât și ca fonetică, pentru că numai atunci se poate face o adevărată confuzie de nume, pe care legiutorul a voit s'o înlăture⁽¹⁵⁾.

S'ar putea însă foarte bine susține contrariul, căci ortografia noastră fiind fonetică, confuzia este posibilă chiar când diferitele nume ale persoanelor se scriu în mod deosebit⁽¹⁶⁾.

Ori cum ar fi, un lucru este cert, și anume: că numele patronimic fiind inalienabil și imprescriptibil, ca și starea civilă pe care o asigură (art. 1 L. din 1895), nu este în comerț și, ca atare, nu poate face obiectul unei cesiuni sau unei tranzacții, după cum nu se poate dobândi prin prescripție dreptul de a purta numele care aparține altuia⁽¹⁷⁾.

Acest principiu nu este însă adevărat decât în privința numelui care servește a distinge persoanele unele de altele după starea civilă ce rezultă din filiațiunea lor; căci, în materie comercială, vânzarea unui fond de comerț sau industrial, cuprinzând toate accesoriile ce servesc la exploatarea lui, cuprinde, în genere, și numele comerciantului sau industriașului vânzător (firma), dacă părțile n'au stipulat contrariul⁽¹⁸⁾.

În fine, proprietatea numelui este indivizibilă. Iată, cum se exprimă, în această privință, un autor :

« Avant de transmettre ses biens à ses enfants, un père leur a déjà transmis son nom. Le nom est certainement une propriété, et une propriété d'autant plus précieuse, que la personne de qui on le tient, l'a plus glorieusement porté. Mais c'est une propriété *indivisible* d'où la conséquence que tous les enfants ont un droit égal à le porter et que tous ont également qualité pour contraindre quiconque l'aurait usurpé, a le quitter »⁽¹⁹⁾.

(14) Vezi tom. I al Coment. noastre, pag. 251 (ed. a 2-a) unde ne-am ocupat și despre poreclă (*le surnom, le sobriquet*).

(15) Cas. rom. Bult. 1905, p. 143 și *Curierul Judiciar* din 1905, No. 21, p. 165. Această decizie mai pune în principiu că chestiunea de a se ști, dacă cineva a purtat mereu și fără întrerupere un nume, este eminentă o chestiune de fapt, de atributul suveran al instanțelor de fond, și care, ca atare, scapă de sub controlul Curții de casație.

(16) Vezi, în acest din urmă sens, Aug. Scriban, *Curierul Judiciar* din 1905, No. 37, p. 295.

(17) Cpr. C. București, *Dreptul* din 1898, No. 8, p. 79; *Dreptul* din 1909, No. 68, p. 498 și *Curierul Judiciar* din același an, No. 73, p. 591, precum și alte autorități citate în tom. XI al Coment. noastre, pag. 86, nota 2. Cpr. Cas. fr. Sirey, 93, 1, 25, cu nota lui Lallier, care a scris un tratat *sur la propriété des noms et des titres*, etc.

(18) Vezi tom. I al Coment. noastre, pag. 252, 253 (ed. a 2-a) și tom. VIII, partea II, pag. 74 (ed. a 2-a). Mai vezi Colin et Capitant, *op. cit.*, I, p. 352; Baudry et Saignat, *Vente* 320; Répert. Sirey, v^o *Vente*, 1075 urm., etc.

(19) Rodière, *De la solidarité et de l'indivisibilité*, 405, pag. 324 (ed. din 1852).

S'ar mai putea spune încă multe asupra numelui patronimic sau de familie, însă nu vom a întrece cadrul unei note de revistă.

Chestiunea lucrului judecat în privința numelui, a dat loc, între altele, la dificultăți, însă aceste dificultăți au fost semălate în tom. VII al Coment. noastre, pag. 571⁽²⁰⁾. Nu insistăm de ocamdată mai mult.

D. ALEXANDRESCO

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. IV

Audiența dela 4 Mai 1916

Președenția d-lui I. BAȘTEA, Consilier

Ministerul domeniilor cu Thoma Andronescu și alții

Decizia civilă No. 95

Bunuri. — Corporații de meseriași. — Desființarea lor prin punerea în aplicare a codului civil — Trecerea bunurilor în stăpânirea Statului ca bunuri fără stăpâni sau bunuri vacante. — (Art. 477 și 646 din codul civil)

Corporațiile de meseriași de sub vechea legiuire desființându-se prin punerea în aplicare a codului civil, proprietățile ce ele aveau au trecut, în conformitate cu art. 477 și 646, în stăpânirea Statului ca bunuri vacante sau bunuri rămase fără stăpân.

S'au ascultat d-l avoc. Christescu din partea apelantului Ministerul de domenii, și d-l avoc. Cihosky din partea intimatului Toma Andronescu, cum și ceilalți intimati în persoană.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin adresa cu No. 334/916, în contra sentinței cu No. 707/915 a Trib. Ilfov sec. III c. c.

Având în vedere că prin sentința s'a respins ca nefondată acțiunea în revendicare pornită de Stat în contra lui Toma Andronescu și ca fără interes cererea de chemare în garanție introdusă de acesta în contra Societății Cismarilor din București, reprezentată prin Nae Simionescu, Mihail Gălătuș și Vasile Ionescu și în contra lui Korn;

Având în vedere că Statul prin apelul său tinde a fi admisă acțiunea de la prima instanță, întrucât imobilul din strada Negru Vodă No. 34, la a cărui revendicare tinde, îi aparține ca bun fără stăpân rămas ca atare în urma desființării Corporației Cismarilor din București, care fusese proprietatea lui prin cumpărarea făcută cu zăpădă de Tribunalul Ilfov sub No. 33 de la 8 Februarie 1849, iar Societatea cismarilor și pantofarilor care l' deține azi n'au această calitate nefiind recunoscută ca persoană juridică și nici nu este continuatoarea legală a primei corporațiuni;

Având în vedere și cererea de chemare în garanție făcută de Toma N. Andronescu contra d-lor Nae Simionescu, Mihail Gălătuș și Vasile Ionescu ca reprezentând Societatea cismarilor din București și contra lui L. S. Korn;

Având în vedere susținerile părților și actele aflate în dosarul de fond;

Având în vedere că în fapt se constată că imobilul ce se revendică a fost proprietatea Corporației Cismarilor încă de la anul 1849, că această corporație fiind desființată prin codul civil, bunul ce i aparținuse la acea dată a devenit un bun fără stăpân la care în conformitate cu art. 477 și 646 din codul civil are vocațiunea Statul;

(20) Cpr. Planiol, I, 417, 418; Baudry et Chéneaux, *Des personnes*, IV, 609, pag. 561 urm. (ed. a 3-a), etc.

Că desi acea corporație a fost desființată, totuși bunul a continuat a fi stăpânit de către intimații Nae Simionescu, Mihail Gălățuș și Vasile Ionescu în calitate de membri ai comitetului diriginitor al Societății Cismarilor și Pantofarilor din București, înființată, ulterior desființării corporațiilor; că această societate rămânând datoare lui L. S. Korn pe baza unei cărți de judecată, acesta a procedat la scoaterea în vânzare a imobilului citat, adjudecându-se la licitație publică asupra intimatului Toma N. Andronescu cu prețul de 7100 lei, sumă care a și fost depusă, iar ordonanța din 30 Ianuarie 1914 executată; că Statul scotind că această vânzare a fost făcută de conveniență între creditorul urmărilor L. S. Korn și reprezentanții Soc. cismarilor și pantofarilor din București, care se socotea continuatoarea desființatei corporații, iar de altă parte independent de această împrejurare, că n'avea calitate de a l' deține ca proprietară, pentru a l' fi vândut ca bun al său, a pornit acțiune în revendicare contra lui Toma N. Andronescu;

Că acesta în apărare a pornit cererea de chemare în garanție contra lui L. S. Korn și a intimaților Nae Simionescu, Mihail Gălățuș și Vasile Ionescu ca reprezentanții ai cismarilor și pantofarilor din București, redusă în instanța de apel numai la plata solidară a cheltuelilor provocate cu ocaziunea acestui proces, în cazul când acțiunea pornită în contra lui ar fi admisă; că Tribunalul statuând asupra acestora, prin sentința No. 707/915 a respins ca nefondată acțiunea principală și ca fără interes cererea de chemare în garanție;

Având în vedere că fiind necontestat că imobilul ce se revendică de Stat a constituit înainte de 1 Decembrie 1865 proprietatea corporației cismarilor, iar că această corporație prin dispozițiunile codului civil a fost desființată, urmează că acest patrimoniu a rămas ca un bun vacant, la care conform art. 477 și 646 din codul civil are drept vocațiune Statul;

Considerând că prin nici o lege ulterior desființării corporațiilor nu s'a recunoscut societății cismarilor și pantofarilor din București dreptul de a deveni proprietară de bunuri rămase de la desființatele corporații, iar pe de altă parte Societatea cismarilor și pantofarilor n'a fost și nu este prin nici o lege recunoscută ca persoana juridică, capabilă a avea asemenea patrimoniu; față de acestea Statul este în drept să reclame imobilul din str. Negru Vodă No. 34, vândut prin licitațiune ca averea societății cismarilor și pantofarilor, care nu este prin nimic recunoscută ca continuatoarea a desființatei corporații, ca un bun ce-i aparține ca avere vacantă;

Considerând că obiecțiunea ridicată de intimatul Andronescu, întemeiată pe autoritatea lucrului judecat în speță, obiecțiune ridicată și înaintea Tribunalului, este nefondată, pentru motivele cuprinse în sentința Tribunalului, pe care Curtea și-le însușește în total;

Considerând că intimatul a cerut ca în cazul când s'ar admite acțiunea principală să-i se admită cererea de a i se libera suma de 7100 lei cu dobânzile aferente, depusă drept preț al adjudecării, că această cerere la care Statul nu se opune, câtă să fie admisă ca urmare a cererii principale de revendicare împotriva intimatului Toma N. Andronescu' urmând a i se libera suma consemnată cu dobânzile aferente;

Considerând că în ce privește cererea de chemare în garanție, întrucât acțiunea principală a fost admisă ca temeinică, iar pe de altă parte că fără drept Korn a scos în vânzare imobilul ca aparținând Societății cismarilor și pantofarilor din București, când în drept nu i aparținea, în timpul ce d-lor Nae Simionescu, Mihail Gălățuș și Vasile Ionescu reprezentanții societății, chemându-l adjudecarea ilegală a imobilului asupra d-lui Toma N. Andronescu, acesta este în drept a fi garantat de cheltuelile făcute apreciate de Curte la 400 lei;

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul etc.

(ss) I. Baștea; C. M. Oprescu; Eft. Antonescu

Grefier, (s) St. Ionescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 28 Octombrie 1915

Președinția d-lui C. V. RUGINA, Președinte

Contravenție la legea sanitară. — Vânzare de făină încinsă, în prăvălie. — Dacă pe lângă patron poate fi condamnat ca contravenient și vânzătorul în cazul când el este procuristul și administratorul prăvăliei în care s'a comis contravențiunea? (Art. 63 din legea sanitară; Art. 10 pr. penală).

Spre a fi cineva culpabil de o infracțiune trebuie să aibă un interes personal.

Prin urmare, nu poate fi condamnat ca contravenient, la legea sanitară, că a pus în vânzare făină nereglementară, de cât patronul unei prăvălii iar nu și prepusul său chiar și în cazul când el — prepusul — este procuristul și singurul administrator al prăvăliei.

Tribunalul,

Văzând acțiunea publică privitoare pe Moisă Vaisman, trimis în judecata acestui Tribunal, prin adresa No. 1856/915 a d-lui medic primar al județului Botoșani, pentru faptele de contravenție la legea sanitară;

Văzând că în ședința de la 30 septembrie a. c., constatându-se din instrucțiunea orală urmată în acea zi cât și din procesul verbal încheiat de medicul circumscripției a IX Sulița, cu ocazia luării probei de făină de grâu găsită în localul din Sulița, înscris la No. 293, în care inculpatul Moisă Vaisman era vânzător, că proprietarul făinei ce se vindea acolo era Bernhard Abramovici din Botoșani, și în urma concluziunilor puse în instanță și de d-l substatut, prin jurnalul No. 8020 din acea zi, s'a pus sub inculpare și pe Bernhard Abramovici;

Văzând că din instrucțiunea orală urmată în cauză, și în special din procesul verbal No. 28/1915, încheiat de medicul circumscripției a IX Sulița din acest județ, se constată că medicul care a încheiat acest proces-verbal, transportându-se la localul din Tg. Sulița No. 293, unde Moisă Vaisman exercita comerțul de vânzător de făină de grâu ca procurator al lui Bernhard Abramovici din Botoșani, a luat o probă de 250 grame făină de grâu No. 2, din făina găsită în acel local și a înaintat o spre analiză institutului de chimie din Iași, care în urma analizei făcute constată, după cum se vede în tabloul respectiv de la dosar, că acea făină e nereglementară conform art. 192 de oare-ce aciditatea trece peste limita maximă (0.45%) admisă de regulament, dispunându-se denaturarea făinei și darea în judecată a inculpatului Moisă Vaisman;

Văzând însă că inculpatul Moisă Vaisman, susține că el era numai vânzător împuternicit prin procură de Bernhard Abramovici care trimetea de la moara sa din Botoșani, făină ce se vindea în Sulița în localul pe care tot Abramovici îl și închiriasse în acest scop, iar pentru acest comerț având înscrisă și firma pe numele său, și că prin urmare el n'ar fi răspunzător;

Văzând că din contractul de închiriere și procura prezentată în instanță de inculpatul Moisă Vaisman, se constată după cum rezultă de altfel și din procesul-verbal al medicului care a luat probă de făină, că proprietarul stabilimentului de comerț pentru vânzarea de făină din localul din Tg. Sulița de unde s'a luat acea probă găsită nereglementară la analiza chimică ce i s'a făcut, este Bernhard Abramovici din Botoșani, care și-a înscris pentru acest comerț și firma sub No. 141/914, iar inculpatul Moisă Vaisman este vânzătorul său împuternicit prin procură;

Considerând că, cea ce constituie contravențiunea

pentru care inculpații sunt dați judecării, este faptul punerii în comerț a făinei stricate; urmează a se cerceta dacă această contravențiune se poate imputa ambilor inculpați, sau numai căruia dintre danși;

Considerând că, fiind stabilit că proprietarul stabilimentului de comerț pentru vânzare de făină de grâu, de unde s'a luat proba, și în care vindea Moisă Vaisman, este Bernhard Abramovici din Botoșani, este neîndoios că acesta din urmă, în scopul pentru care și înscrisese și firma, aprovizionându-și acel stabiliment, este și proprietarul făinei dintr'însul, pe care ast-fel o pune în comerț, servindu-se la vânzarea ei prin Moisă Vaisman ca procurator. Că într-o cât deci e dovedit că Bernhard Abramovici a pus în comerț făina ce se vindea de către Moise Vaisman, în localul din Târgul Sulița, și care este stabilimentul comerțului său de făină, el este și răspunzător de consecințele gășirii în acel local a făinei constatată că era neregulamentară, așa că rămâne pasibil pentru contravențiunea ce-i se impută;

Văzând că din cele expuse mai sus dovedindu-se că Moise Vaisman vindea numai făina pe care Bernhard Abramovici o pune în comerț, nu se poate imputa și lui Moisă Vaisman contravențiunea pentru care este dat judecării;

Că ceiace învederează mai mult temeinicia acestei argumentări, e și considerațiunea că, punerea în comerț a alimentelor stricate, urmărind realizarea beneficiilor ce ar rezulta din vânzarea lor, că pe de altă parte scopul legii fiind de a asigura sănătatea publică prin pedepsele cele prevede pentru contravenienți, rezultă că legea cere ca tocmai urmărirea acelor beneficii să fie sacrificată interesului general de sănătate publică; ori aceasta nu stă în putința unui vânzător, chiar procurist, salariat de proprietar într'un mod oarecare, pentru a-i vinde mărfurile și alimentele așa cum el le pune în comerț;

Că, dar, punerea în vânzare a alimentelor având scopul de a realiza beneficii, în urmărirea cărora tocmai e interesat proprietarul lor, și acest scop fiind și elementul esențial al contravențiunii în materie, când se constată că e delictuos, prin acea că alimentele au fost puse în comerț, stricate cu bună știință, sau din neglijență numai, nu mai rămâne îndoială că vina nu-i de cât a proprietarului care a pus acele alimente în comerț iar nu a vânzătorului, care nu avea de urmărit acelaș scop ca și proprietarul, singur în măsură de a scoate sau a menține în comerț alimentele stricate, după cum înțelegea de a renunța sau a persista în realizarea unor beneficii ilicite;

Că din toate acestea, rezultând că nu se poate imputa și lui Moisă Vaisman contravențiunea pentru care este dat judecării, el urmează să fie achitat;

Că însă fiind pe deplin dovedit în sarcina lui Bernhard Abramovici faptul de contravențiune prevăzut de art. 63 legea sanitară, care citit în ședință publică cuprinde; . . . . .

Pentru aceste considerente redactate de D-nul Judecător C. Radovici;

Tribunalul în majoritate.

Condamnă pe Bernhard Abramovici la 50 lei amendă;

Achită pe Moisă Vaisman din Sulița, de faptul de contravenție la legea sanitară ce i se impută;

(ss) C. V. Rugină, C. Radovici.

O sebită părere

Sub-semnatul, mă deosibesc de hotărârea majorității, fiind de părere a se condamna și pe prepusul vânzător Moisă Vaisman, la o amendă de 50 lei, pentru următoarele motive:

Având în vedere că, din lucrările din dosar, procura autentificată sub No. . . /914 prezentată în instanță, precum și din mărturisirea făcută de inculpatul Moisă Vaisman, este deplin stabilit că dânsul funcționează ca prepus în magazia de făină din Tg Sulița; și că această magazie fiind o sucursală deschisă de proprietarul Bernhard Abramovici din Botoșani, este condusă numai de inculpatul Moisă Vaisman, singurul administrator efectiv;

Că, așa dar, inculpatul fiind însărcinat cu conducerea unui comerț al patronului, într-o localitate diferită de domiciliul acestuia, este un adevărat prepus în sensul art. 392 cod. com; iar chestiunea de drept, ce urmează a fi discutată, este cea de a se ști, dacă și dânsul lucrând în această calitate, poate fi făcut răspunzător și condamnat penal, pentru faptul că a vândut făina stricată în magazia ce avea însărcinarea să conducă;

Având în vedere că, infracțiunea prevăzută de art. 63 legea sanitară, care sancționează oprirea de a se da în comerț alimente stricate, cu toate că este denumită «contravenție»; constituie un «delict», întrucât este pedepsită cu amendă de la 10—50 lei când s'a comis din neglijență, iar de va fi făcută cu bună știință, cu o amendă de la 20—200 lei, amenzi superioare aceleia pentru contravențiuni, care conform art. 9 din codicile penal, este de 25 lei maximum;

Că fiind un delict, potrivit art. 50 cod pen. vor fi pedepsiți ca complici ai unei fapte calificate crimă sau delict, aceia care, cu bună știință, vor fi ajutat sau vor fi asistat pe autorul sau pe autorii acțiunii în faptele care au pregătit-o sau au înlesnit-o, sau în acelea care au săvârșit-o; iar după art. 47, comiterea unei infracțiuni poate fi atribuită autorului moral sau intelectual, fără rezoluția căruia nu s'ar fi comis infracțiunea, precum și autorul fizic sau material «co-autorul» care a executat-o;

Având în vedere că, inculpatul Moisă Vaisman, s'a apărut că făina ce vindea în magazia sucursală din Târg. Sulița a patronului său, o pune în comerț, în modul cum i se procura de patronul Bernhard Abramovici; că ast-fel dânsul fiind în putință să observe că făina nu întruște condițiunile speciale igienice, punând-o în comerț, săvârșea împreună cu patronul său aceiași infracțiune, într-o cât îl ajută pe acesta să pună în comerț o marfă daunătoare pentru hrana oamenilor, cu atât mai mult că, inculpatul fiind singurul conducător al magazinului, aciditatea făinei, datorându-se timpului și cu siguranță nepăzirei regulilor igienice de întreținere, îi incumba mai mult sarcina să observe în fiecare moment starea făinei, și când constata alterarea ei, să se oprească de a mai fi pusă în consumațiune;

Considerând că, este greșit și inadmisibil, neputându-se susține cu just temei, o teorie a folosului direct, că inculpatul nu poate fi făcut răspunzător de infracțiunea comisă, căci punând în consumațiune făina stricată trimisă de patronul său, dânsul nu realiza și nu urmărea nici un profit ilicit, într-o cât în infracțiuni delictuoase nu se cere ca faptul să fie săvârșit numai de acela, care trage un profit după urma lui, fiind în deajuns dacă se dovedește că coautorul infracțiunii, atunci când este un prepus, a săvârșit faptul din cauză că punându-i-se la dispozițiune mărfuri stricate, acesta le-a dat pentru hrana oamenilor, iar foloasele ilicite au fost în beneficiul patronului; întrucât nici un text penal nu cere ca foloasele să le tragă direct acel care comite material o infracțiune, legea pedepsește faptul în sine, indiferent de consecințele lucrative în persoana celui care s'au realizat, fie patronul, fie prepusul;

Că dacă ar fi admisibil, ca un infractor părtaș la o infracțiune, să poată fi exonerat de pedeapsă, numai pentru motive că comiterea infracțiunii nu-i profită lui

Însuși direct, s'ar introduce distincțiuni noi și nejuridice în materia codului penal, dăunătoare siguranței sociale; făcându-se și confuziune între principiile conducătoare de responsabilitate civilă, care poate fi numai asupra patronului răspunzător de fapta prepusului său, când dânsul va trage toate foloasele ilicite, și între principiile de responsabilitate penală, care trebuiesc să privească atât pe patron și prepus, când împreună colaborează la săvârșirea aceleiași infracțiuni;

Considerând pe de altă parte că, dispozițiunile art. 63 legea sanitară, fiind prescise în adevăr în scopul de a asigura sănătatea publică, legiuitorul se exprimă în mod general, că este oprit a se pune în comerț, s'au a se da în consumație, alimente și băuturi stricate ori falsificate; prevăzând pedepse pentru proprietari, administratori, arendași, morari, sau ori ce alte persoane care vor pune în comerț, fără să facă vre-o distincțiune și fără să reeasă din întreaga economie a legii sanitare, că legiuitorul ar fi cerut că element esențial în comiterea infracțiunii, urmărirea de beneficii ilicite, supunând la pedepse numai pe acela care le realizează Legiuitorul a prescise pedepse pentru faptul în sine, fără a-l privi foloasele urmate din comiterea lui, și asupra cui să refrâng; ori inculpatul ca prepus al patronului său, fiind administratorul magazinului, și din acest punct de vedere urmează să fie pedepsit;

Considerând că ast-fel fiind, constatându-se că prepusul Moisă Vaisman, vindea făină stricată în sucursală din Tg. Sulița a patronului său B. Abramovici, aceasta nu-l poate apăra de pedeapsă, întrucât nu mai puțin, el are a fi considerat ca coautor în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 63 legea sanitară, a cărei aplicațiune trebuie să se face și în contra sa. Față de acestea, sânt de părere a fi condamnați atât patronul Bernhard Abramovici, precum și prepusul său Moisă Vaisman, la câte 50 lei amendă;

Jude-supleant (s) Const. C. Simionescu

NOTĂ. — Credem că părerea minorității este preferabilă. Nu știm de unde a luat tribunalul teoria că, spre a fi cineva culpabil de o infracțiune trebuie să aibă un interes personal. Aceasta poate fi adevărat în regulă generală, la omor, la furt, la fals, dar ca regulă absolută, este cu totul inadmisibil.

Aproape toate contravențiunile sunt făcute fără un interes personal. De exemplu, ce interes personal are un om crud să maltrateze animalele? Ce interes personal are un individ să meargă cu vehiculul prea repede pe o stradă, or să nu țină dreapta? Ce interes în fine să facă sgomot noaptea?

De asemeni relativ la delictele neintenționate, ce interes are o persoană ca să omoare or să estropieze prin imprudență pe alte persoane? Și observăm că tocmai cu aceste ipoteze se aseamănă cazul judecat de tribunalul Botoșani.

În adevăr, când legea sanitară pedepsește chiar imprudența comisă de vânzătorii de alimente stricate, ea voește să apere pe consumatori nu numai

înotriva relei intențiuni pornită din aviditatea de câștig, dar și de simpla neglijență a vânzătorilor de făină.

Cu alte cuvinte legea, în interesul salubrității publice, cere acelor care vând alimente ca, nu numai să nu aibă intențiune rea, dar chiar să nu fie neglijenți cu sănătatea și viața consumatorilor, ceea ce de altmintrelea e dreptul comun. Oare spîterul nu răspunde și de neglijența, relativ la care nu poate fi vorba de câștig, în afară de orice intențiune delictuoasă?

S'ar putea zice că la unele infracțiuni se pedepsește nu numai *intențiunea*, dar și *inatențiunea*.

Și e natural să fie astfel, căci cine mai mult decât un vânzător de alimente poate să cunoască starea în care ele se află? Și, cine, în regulă generală, e mai culpabil de starea lor de nocuitate?

Observ că în cazul de față s'ar fi putut ca făina să fi fost stricată chiar din pricina relei păstrări a prepusului. În orice caz, el era dator ca, vânzător de alimente să cerceteze starea făinei, și, constatând că e stricată să înștiințeze pe patronul său. Dacă n'a făcut acest lucru, cu știință, el e vinovat de infracțiune intenționată; dacă nu l'a făcut din cauză că nu știa starea în care se afla făina, el e culpabil de delict neintenționat.

În ambele cazuri, cu știință or fără știință el a comis o infracțiune, fiindcă acel care vinde alimente este dator să aibă grije ca să nu pună în consumațiune alimente stricate, de oarece alimentele stricate pot provoca boala or moartea consumatorului. Este oare de mirare că, în asemenea caz, legiuitorul să pedepsească chiar simpla neglijență, lipsită de consecințe atât de grave și în afară de orice idee de câștig? Când pedepsește pe conducătorii de vehicule, care merg prea repede, or care nu țin dreapta, legiuitorul pedepsește contravențiunea în afară de pericolele eventuale, care pot da naștere unor alte infracțiuni, omor or răpire prin imprudență.

Tot astfel este și în cazul de față. De aceea nu putem să aprobăm părerea majorității Trib. de Botoșani.

I. TANOVICIANU

REZUMATELE JURISPRUDENTEII INALTEI NOASTRE CURTI DE CASAŢIE *)

CASAŢIE S. I

Recurentul I. I. Heliade-Rădulescu prin d-nii avocați Mitescu și Comnen.

Intimatul Mircea Heliade-Rădulescu prin d-nii avocați Take Ionescu și Xenii.

* Indiviziune. — Coindivizar. — Posesie. — Prescripție. — Dacă prescripția poate fi opusă unui comostenitor care a posedat în indiviziune? — Adopție. — Cine poate cere nulitatea adopției pentru lipsa formalităților? — Art. 1847, 104 și 311 c. civil.

a) Un coindivizar încetând din viață și ceilalți continuând a posedea în indiviziune bunul rămas de la autorul lor, posesia acestora nu poate duce la prescripția achizitivă de scut timp a părții din avere lăsată prin testament de către fratele decedat altui frate, care iusă nu a prezentat testamentul și nu a cerut legatul de oarece prescripția achizitivă nu poate fi opusă unui comostenitor cu care a posedat în indiviziune.

b) Formalitățile prescrise pentru declararea absenței mamei unui copil și pentru constituirea tutelei în scopul ca tutorul să-și dea consimțământul la adopția minorului, fiind cerute de lege pentru a asigura minorului o protecție legală, numai acesta este în drept a se prevala de lipsa acelor formalități pentru a cere nulitatea declarării de absență a mamei sale, a instituirii tutelei și a adopției sale, când interesele sale morale sau materiale îi va dicta să facă o asemenea cerere, iar nu chiar tutorul, care și-a dat consimțământul la adopție și care în urmă ar avea interes să anuleze acea adopție. (Cas. I, 212 din 1 Aprilie 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. apel București s. II, No. 151/915).

CASAŢIE S. II

Recurentul Wilhelm Bast ș. a. prin d-nii avocați V. Raftiu, S. Rosental, C. L. Naumescu și A. Davis.

Intimata Soc. în nume colectiv Gr. A. Filitti, prin d-l avocat V. Miculescu.

Societate în nume colectiv. — Registre. — Creditor personal al unui asociat. — Atacarea bilanțului pentru fraudă. — Expertiza registrelor. — Admisibilitate. — Art. 86 c. com.

1. Dacă în principiu conform art. 86 din codul comercial, creditorii personali ai asociaților nu pot în timpul duratei societății, să-și exercite drepturile lor de cât numai asupra părții din beneficiile convenite asociaților după bilanțul social, de aici nu rezultă că asemenea creditorii particulari nu au dreptul să conteste exactitatea bilanțului și să ceară verificarea lui pretinzând exhibarea prin extras a acelor părți din registrele sociale care sunt necesare pentru control, sau chiar comunicarea registrelor, când se atacă bilanțul pentru motive de fraudă sau coluziune între asociați.

*) Cele însemnate cu steluță vor avea a se publica în întregime ulterior.

(N. B.)

Prin urmare, este admisibilă cererea din partea creditorului unui asociat de a se face o expertiză pentru a se analiza și controla exactitatea bilanțurilor și a se învedera că bilanțul a fost întocmit astfel încât să acuze pagubă în loc de câștig. (Cas. II, decizia civilă 42 din 15 Februarie 1916 prin care s'a casat decizia C. apel Buc., s. IV-a, No. 77/915).

Recurentul Prim Procuror al Trib. Dolj prin d-l Procuror Fr. Papp.

Intimatul Nicolae N. I. Roșu.

Ultraj. — Primar. — Amenințare cu pușcă. — Deosebire de rebeliune. — Art. 170 c. penal.

2. Faptul cuiva de a amenința cu o pușcă pe primar și jandarm cari l-au pus în vedere să retragă gardul cu care închisese o parte din drumul public, nu constituie delictul de rebeliune prevăzut de art. 170 c. pen., ci delictul de ultraj, de oarece inculpatul în speță nu s'a opus prin fapt la executarea unui act al autorității publice, nici n'a împiedicat executarea unei legi, mandat sau hotărâri judecătorești, ci a adresat amenințări primarului și jandarmului în timpul exercitiului atribuțiilor lor, întrucât poliția drumurilor intră în atribuțiunile obișnuite ale primarului și jandarmului rural ca funcționari administrativi. (Cas. II, decizia penală 184 din 26 Ianuarie 1916, prin care s'a regulat competența și s'a trimis pricina spre a fi judecată de judecătoria ocolului rural Calafat jud. Dolj).

CASAŢIE S. III

Recurentul Rafail I. Calmy prin d-l avocat Elie Niculescu.

Intimatul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.

Contravenție vamală. — Galbeni mici austriaci. — Introducerea lor în țară. — Amendă și confiscare. Art. 192 și 193 l. vamală; art. 726 din tariful vamal; art. 7 l. monetară din 1890.

Introducerea în țară a galbenilor mici sau ducăților austriaci constituie o contravenție la tariful vamal, după care importul monedelor străine de orice metal neavând curs legal în România este prohibit, iar după legea monetară din 1890 monedele de aur străine care nu sunt întocmite după sistemul monetar zecimal, deci și galbenii mici austriaci, nu au curs liberator în România, întrucât cursul lor nu e reglementat printr'un tarif. (Cas. III, 245 din 2 Maiu 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 449 915 a Tribunal. Ilfov s. II).

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului Curierul Judiciar, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l avocat Ion Bacicu sau încasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimb numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru încasator C. Petculescu.